

ความหวาดกลัวอาชญากรรมของวัยรุ่นหญิงไทย

ตติยา ปัฐยาวัต
นพนัย วรรณเผือก
สุพิชญา สำลีรัตน์
กันตภณ ศรีวารินทร์

คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

fame.tatiya@gmail.com

DOI: 10.14456/tujournal.2018.13

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ด้วยวิธีการวิจัยเชิงสำรวจผ่านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามซึ่งผ่านกระบวนการทดสอบเครื่องมือตามหลักวิชาการ ประกอบด้วยคำถาม 29 ข้อ ซึ่งถูกนำไปใช้จริงในการลงพื้นที่ตามที่คณะผู้วิจัยได้ทำการสุ่มเลือกด้วยหลักการสุ่มตัวอย่างทางสถิติ ประชากรซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต จำนวน 208 คน ใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 6 วัน ทั้งนี้ความหวาดกลัวอาชญากรรมสามารถวัดได้จากพฤติกรรมตอบโต้ต่ออาชญากรรมทั้ง 6 ด้าน คือ พฤติกรรมการหลีกเลี่ยง พฤติกรรมการป้องกัน พฤติกรรมอันเป็นหลักประกันเพื่อให้เกิดความสูญเสียต่ำสุด พฤติกรรมการสื่อสาร พฤติกรรมการมีส่วนร่วม และพฤติกรรมแสวงหาข้อมูล

ผลการศึกษาพบว่า ภาพรวมนักศึกษาหญิงมีความหวาดกลัวอาชญากรรมร้อยละ 54.94 อยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมการตอบโต้อาชญากรรมมากที่สุด คือ ด้านพฤติกรรมอันเป็นหลักประกันด้านการสูญเสีย ร้อยละ 64.93 ส่วนพฤติกรรมที่ตอบโต้อาชญากรรมน้อยที่สุด คือ ด้านพฤติกรรมการแสวงหาข้อมูล ร้อยละ 48.34 อาจเป็นเพราะนักศึกษาหญิงยังคงมองว่าอาชญากรรมเป็นเรื่องที่ไกลตัว ไม่มีนาสนใจ และเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ

[วารสารธรรมศาสตร์ ปีที่ 37 ฉบับที่ 2 ปี พ.ศ.2561]

คำสำคัญ: ความหวาดกลัว, อาชญากรรม, มหาวิทยาลัย, วัยรุ่น, ผู้หญิง

Fear of Crime among the Thai Women Teenager

Tatiya Pattayawat
Nopphanai Wannapuek
Supichaya Samleerat
Kantapon Sriwarin

*Faculty of Sociology and Anthropology
Thammasat University*

fame.tatiya@gmail.com

DOI: 10.14456/tujournal.2018.13

Abstract

The purpose of the study was to examine the fear of crime among the first-year women students at the Thammasat University with a survey research. In this study, we used the survey research to find out the level of fear of crime and applied on the previously data from the concepts and indicators of James Garofalo who have designed the measurement scale of the fear of crime which was defined the following six categories: avoidance, protective behavior, insurance behavior, communicative behavior, participation behavior, and seeking information. A sample size 208 of the first-year women students randomly drawn from “Probability Statistic and Running process”. The questionnaires were used in data collecting including 29 questions, which we run into collecting data one by one in each a classroom within 6 days.

For the results of survey, 54.94 percent of the respondents were fear of crime in the moderate level. Rather large proportions of the first-year women students reported that they have done something in response to crime or the fear of crime, in which 64.93 percent of women students have done insurance behavior which seeks to minimize the costs of victimization or alter the consequences of victimization, for example a frequent response for people who worry about theft. Compared to 48.34 percent of respondents have done communicative behavior which the sharing of information and emotions related to crime with others because it was boring and uninteresting to find out some information about crime.

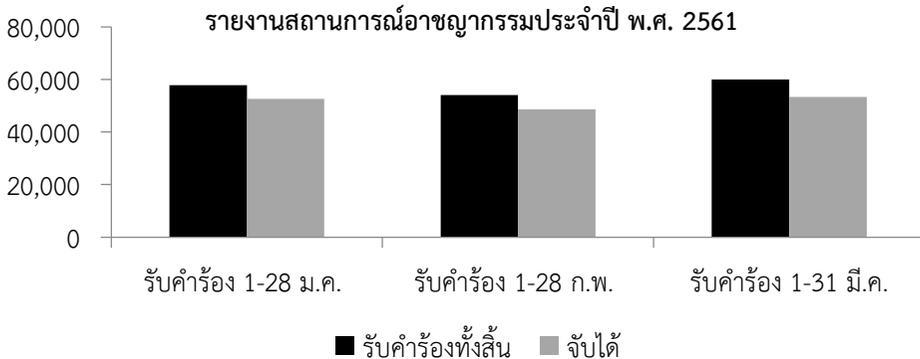
[Thammasat Journal, Volume 37 No. 2, 2018]

Keywords: Fear, Crime, University, Teenager, Women

บทนำ

ปัญหาอาชญากรรมถือเป็นปัญหาระดับโลกที่ทุกประเทศต้องให้ความร่วมมือตั้งเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน หรือ Sustainable Development Goals (SDGs) ที่เรียกว่า Transforming Our World: the 2030 Agenda for Sustainable Development ของสหประชาชาติในข้อที่ 16 ที่ให้ความสนใจต่อการสนับสนุนสังคมที่สงบสุขและครอบคลุมสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนผ่านการจัดให้มีการเข้าถึงความยุติธรรมสำหรับทุกคนและสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ มีความรับผิดชอบและมีความครอบคลุมในทุกระดับ รวมถึงเน้นย้ำการป้องกันและยับยั้งอาชญากรรม มิฉะนั้นจะส่งผลต่อความเป็นอยู่ของประชาชนที่ถือว่าเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญทางด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว เป็นการยับยั้งการเติบโตของเศรษฐกิจ อีกทั้งยังเป็นปัญหาที่สร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ จึงถือเป็นปัญหาที่ควรเร่งแก้ไข หากมองลงมาที่ประเทศไทยในด้านของสังคมสงบสุขและความยุติธรรมในเป้าหมายที่ 16 พบว่า ปัญหาเรื่องอาชญากรรมในปี พ.ศ. 2557 มีอัตราการฆาตกรรมอยู่ที่ 3.9 ต่อแสนคน และมีจำนวนผู้ที่ติดคุก 461 คนต่อประชากรหนึ่งแสน ซึ่งอยู่ในอัตราที่สูงติดอันดับของโลก (สำนักข่าวไทยพับลิก้า, 2560)

ปัจจุบันปัญหาอาชญากรรมในประเทศไทยมีอัตราการเกิดขึ้นค่อนข้างสูง และมีความรุนแรงมากขึ้นจากรายงานสถานการณ์อาชญากรรมประจำปี พ.ศ.2561 ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึง 31 มีนาคม พ.ศ.2561 รวมทั้งสิ้น 171,887 คดี และจับกุมได้ 154,500 คดี การร้องเรียนเหล่านี้แบ่งเป็นกลุ่มคดีทางร่างกาย ชีวิต และการกระทำทางเพศ กลุ่มด้านทรัพย์สิน ด้านความผิดฐานพิเศษ และคดีที่เกี่ยวกับรัฐที่เป็นผู้เสียหาย ในกลุ่มคดีต่าง ๆ มีการเพิ่มขึ้นในแต่ละเดือน (กองแผนงานอาชญากรรม สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ, 2561)

ภาพประกอบ 1 รายงานสถานการณ์อาชญากรรมประจำปี พ.ศ.2561

ที่มา: ดัดแปลงจาก กองแผนงานอาชญากรรม สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ (2561)

ปัญหาอาชญากรรมส่งผลกระทบต่อจิตใจของประชาชนเป็นอย่างมาก เนื่องจากประชาชนมักเกิดความหวาดกลัวการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือความหวาดกลัวอาชญากรรม แม้จะไม่เคยประสบปัญหาอาชญากรรมมาก่อน ทว่าเป็นการเรียนรู้เพื่อที่จะป้องกันตนเองไม่ให้เกิด

เป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเรื่อง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้พำนักอาศัยใน กทม. ของศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2560) ได้เปิดเผยว่า ประชาชนส่วนมากร้อยละ 57.68 ระบุว่าความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมีความปลอดภัยพอสมควร รองลงมา ร้อยละ 34.08 ระบุว่าไม่ค่อยปลอดภัย ร้อยละ 4.64 ไม่ปลอดภัยเลย และร้อยละ 3.60 ปลอดภัยมาก เห็นได้ว่าประชาชนยังคงมีความกังวลในเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

แม้ในสถานที่ที่มีระบบรักษาความปลอดภัยไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ก่อสร้างจรปิด หรือในสถานที่ที่มีคนเดินผ่านเป็นจำนวนมากก็ยังสามารถเกิดเหตุอาชญากรรมได้อย่างมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิตที่มีระบบรักษาความปลอดภัยไม่ว่าจะเป็นกล้องวงจรปิด รวมถึงเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทั้งประจำในอาคารเรียนต่าง ๆ ป้อมของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตามทางเข้าและทางออกประตูของมหาวิทยาลัย ตลอดจนรอบมหาวิทยาลัยที่มีหอพัก ร้านอาหารที่มีคนเดินผ่านหรือคนชุกชุมเป็นจำนวนมากก็ยังมีเหตุอาชญากรรมเกิดขึ้นบ่อยครั้ง อย่างกรณีนักศึกษาหญิงของมหาวิทยาลัยถูกลักพาตัวโดยไม่สมัครใจด้วยรถยนต์และถูกล่วงละเมิดทางเพศ บริเวณถนนเชียงราก ใกล้หอพักรอบมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2559 เวลา 23.00 น. ในช่วงที่นักศึกษาหญิงคนดังกล่าวออกมารับประทานอาหาร (สำนักข่าวทีนิวส์, 2559)

การเกิดอาชญากรรมบ่อยครั้งทำให้นักศึกษาจะต้องมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยเฉพาะนักศึกษาเพศหญิงเนื่องจากสภาพร่างกายที่มีความอ่อนแอและเปราะบางของผู้หญิงจึงตกเป็นเป้าหมายของอาชญากรที่มักเป็นผู้ชายได้ง่าย ทำให้ผู้หญิงเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้มากกว่าผู้ชาย (Conklin, 1989 อ้างถึงใน กนกพร บุพผาชาติ, 2539) อีกทั้งการเป็นผู้เยาว์ คือ ผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ หรืออายุยังไม่ถึง 20 ปีบริบูรณ์ และการอพยพเคลื่อนย้ายมาจากที่อื่น โดยเฉพาะนักศึกษาปีที่ 1 จึงยิ่งเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นอย่างมาก เพราะผู้เยาว์เป็นผู้ที่อ่อนแอและขาดประสบการณ์จากการถูกรังแก ตลอดจนการพัฒนาทางร่างกาย ความรู้สึกนึกคิด และความรู้เท่าทันรอบด้านทางวัฒนธรรมยังไม่เท่าเทียมกับอาชญากรจึงมีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ โดยเฉพาะวัยรุ่นเพศหญิงที่อาจจะตกเป็นเหยื่อฆาตกรรมหรือทารุณทางเพศ ส่วนการอพยพหรือเคลื่อนย้ายมาจากที่อื่น เป็นกลุ่มคนที่ต้องมีการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม และต้องมีการเรียนรู้วัฒนธรรมใหม่ๆภายในสังคมจึงเป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิตพร้อมกับเปิดโอกาสให้อาชญากรที่มีความสามารถเรียนรู้ถึงเหตุการณ์และความยุ่งยากของการปรับตัวใหม่มาแสวงหาผลประโยชน์จากผู้ที่อยู่พหุมาจากที่อื่น (Henting, 2540, น. 36-40 อ้างถึงใน ประเทือง ธนิตยา, 2556, น. 25-27 อ้างถึงใน สุนิสา, 2557, น. 31-33)

ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเชิงสำรวจเรื่อง ความหวาดกลัวอาชญากรรมของวัยรุ่นหญิงไทย โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เนื่องจากนักศึกษาหญิงปีที่ 1 มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงด้วยสภาพร่างกายที่อ่อนแอและอยู่ในช่วงที่ต้องปรับตัวให้เข้ากับสังคม สภาพแวดล้อมใหม่ จึงส่งผลให้เกิดความหวาดกลัวอาชญากรรมที่สูงตามไปด้วย นอกจากนี้การศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมเป็นวิธีการหนึ่งที่ควรศึกษาก่อนที่จะดำเนินการแก้ปัญหาทางอาชญากรรมต่าง ๆ เพราะความหวาดกลัว

อาชญากรรมเป็นสถิติอาชญากรรมอย่างหนึ่งที่ใช้ในการสำรวจและมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอาชญากรรมนั้น ๆ (ณิศพล รักษาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา, 2559)

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปัจจุบันสังคมไทยมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนอยู่หลากหลายประเภท ซึ่งหนึ่งในพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่จัดว่าเป็นภัยต่อสังคม คือ อาชญากรรม สืบเนื่องมาจากการก่ออาชญากรรมถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎหมาย กฎเกณฑ์ และบรรทัดฐานทางสังคม โดยคนในสังคมได้พิจารณาแล้วว่าการกระทำทางอาชญากรรมเป็นสิ่งที่อันตราย และรบกวนสังคมเพราะ ผลของการเกิดอาชญากรรมทำให้เกิดความเสียหายทั้งร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สินของเหยื่อหรือผู้รับเคราะห์ จนทำให้สังคมเกิดความกระสับกระส่าย จึงต้องมีการกำหนดกฎหมายมาดำเนินการลงโทษต่อผู้กระทำทางอาชญากรรม

อาชญากรรมถูกให้ความหมายไว้อย่างหลากหลายมีทั้งความหมายอย่างกว้าง และความหมายอย่างแคบ โดยอาญา หมายถึง อำนาจ โทษ (ใช้สำหรับพระเจ้าแผ่นดิน) กรรม หมายถึง การกระทำที่สนองผลร้ายที่ทำได้แต่ปางก่อน ส่วนอาชญากรรม คือ การกระทำซึ่งมีการกระทำผิดโดยเจตนา ซึ่งความผิดมีลักษณะร้ายแรง อันตรายต่อสังคม นำไปสู่การได้รับโทษ ฉะนั้นอาชญากรรมในความหมายอย่างกว้าง หมายถึง พฤติกรรมที่มีการกระทำผิดโดยเจตนา ความผิดมีลักษณะร้ายแรง เป็นอันตรายต่อสังคม เป็นการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมาย ผู้กระทำผิดต้องได้รับโทษทั้งที่ไม่เป็นทางการจากสมาชิกในสังคม เช่น การตำหนิ และการได้รับโทษที่เป็นทางการจากข้อกำหนดของกฎหมายผ่านกระบวนการยุติธรรม

ส่วนอาชญากรรมในความหมายอย่างแคบ หมายถึง พฤติกรรมที่เป็นการละเมิดต่อกฎหมายอาญาเท่านั้น โดยพิจารณาพฤติกรรมการกระทำของบุคคลในสังคมตามข้อกำหนดของกฎหมายอาญาเท่านั้น ไม่ได้คำนึงถึงเจตนาหรือลักษณะความผิด อาชญากรรมสามารถแยกออกเป็นตามแต่ละสาขาวิชาได้ดังนี้

อาชญากรรมในแง่กฎหมาย คือ การกระทำที่มีความผิดและมีบทลงโทษทางอาญาเป็นหลักโดยการกระทำความผิดทางอาญาแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ อาชญากรรมที่มีความชั่วร้ายในตนเอง และอาชญากรรมที่ไม่มีความชั่วร้ายในตนเอง ส่วนอาชญากรรมในแง่สังคมวิทยา คือ การกระทำที่ส่งผลต่อสังคมส่วนรวมและสังคมมุ่งจะลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าว อาชญากรรมในแง่อาชญาวิทยา คือ การกระทำความผิดทางอาญา มีสาเหตุในการกระทำความผิดที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด โดยการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายและจะต้องมีมาตรการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เหมาะสม (องค์การรักษาคความปลอดภัยฝ่ายพลเรือน, 2561)

ความหวาดกลัวอาชญากรรม หมายถึง ระดับการแสดงพฤติกรรมอันเป็นปฏิกริยาตอบโต้ อาชญากรรมประเภทการฆาตกรรม การปล้นจี้ การทำร้ายร่างกาย การข่มขืนการลักทรัพย์ การชิงทรัพย์ ล้วงกระเป๋า และการโจรกรรมรถยนต์หรือจักรยานยนต์ ที่เกิดขึ้นจากคนแปลกหน้าหรือคนที่ไม่สนิทสนมคุ้นเคย (กนกพร บุปผาชาติ, 2539) อาชญากรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้คนใน

ชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอาชญากรรมที่รุนแรงจะมีผลต่อการรับรู้ของผู้คนในสังคม และปฏิกิริยาโต้ตอบกับการก่ออาชญากรรมที่รุนแรง พบว่าอาชญากรรมดังกล่าวเกี่ยวข้องกับการประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ร่างกาย หรือชีวิตของบุคคล เช่น การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกาย การข่มขืน การปล้นทรัพย์สิน หรือชิงทรัพย์ เป็นต้น ผลสืบเนื่องของการประทุษร้ายทำให้ผู้คนเกิดความหวาดกลัวความรุนแรงจากบุคคลแปลกหน้าที่จะเข้ามาทำร้ายร่างกาย ทรัพย์สิน จนถึงแก่ความตาย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มของผู้หญิง เพราะผู้หญิงมีความหวาดกลัวทางอาชญากรรมมากกว่าผู้ชาย อันเนื่องมาจาก พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่มีความอ่อนแอทางด้านร่างกาย ระดับการป้องกันตนเองต่ำ และมักตกเป็นเป้าสายตาหรือเหยื่อจากอาชญากรที่พบว่าส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย เนื่องจากความไม่เท่าเทียมกันทางเพศและการกระจายอำนาจในสังคมที่เสริมแรงให้ผู้ชายสามารถครอบงำผู้หญิงได้ด้วยการกระทำความรุนแรง หรือการคุกคามทางเพศ ซึ่งส่งผลให้ผู้หญิงต่างตระหนักรู้ถึงความเสียหายของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจ แต่ยังรวมถึงสถานะทางสังคม ชื่อเสียง และตำแหน่งในทางสังคม เช่น การข่มขืนที่ทำให้ผู้หญิงทุกคนต่างหวาดกลัว ซึ่งการข่มขืนไม่เพียงแต่จะสร้างความบอบช้ำทางร่างกายและจิตใจ แต่ยังมีผลกระทบต่อการสร้างรอยมลทินทางสังคมให้กับเหยื่อ ส่วนอาชญากรรมที่เกี่ยวกับการลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ และวิ่งราวทรัพย์ก็ส่งผลสืบเนื่องต่อความสูญเสียและกระทบต่อจิตใจ

กลุ่มผู้หญิงและผู้สูงอายุ เป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบทางด้านจิตใจอย่างการเป็นทุกข์และเดือดร้อนจากอาชญากรรมมากกว่ากลุ่มอื่น แม้การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะอยู่ในระดับต่ำ ทว่ามีการแสดงออกถึงความหวาดกลัวอยู่ในระดับสูง จึงแสดงให้เห็นว่าความหวาดกลัวอาชญากรรมเป็นเหตุผลของการก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้อาชญากรรมขึ้น (Lewis, 1981, p. 26 อ้างถึงใน กนกพร บุปผาชาติ, 2539, น. 12)

การศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมดำเนินมาอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ทศวรรษ 1960 โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเกิดกระแสอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ยิ่งทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้น (Skogan & Maxfield, 1978) สำหรับคณะผู้วิจัยเพื่อที่จะเข้าใจความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงจำเป็นต้องศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหวาดกลัวอาชญากรรม โดยจะใช้รูปแบบการตั้งคำถามงานวิจัย 3 ข้อของ Dan M. Puuri ได้แก่ การแพร่กระจายความหวาดกลัวอาชญากรรม บุคคลที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรม และดัชนีชี้วัดความหวาดกลัวอาชญากรรม (Dan M. Puuri, 1983) มาเป็นแนวทางการวิเคราะห์และทบทวนวรรณกรรมงานชิ้นต่าง ๆ

การแพร่กระจายความหวาดกลัวอาชญากรรมเป็นประเด็นที่อยู่ในความสนใจของนักสังคมศาสตร์มายาวนาน และครอบคลุมหลายแนวทางการสำรวจความหวาดกลัวอาชญากรรมไม่ว่าจะเป็นการศึกษาระดับความหวาดกลัวมีความสัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นของ Harris และ Gallup พบว่า ผู้คนมีความรู้สึกไม่สบายใจต่ออาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่ปี ค.ศ.1966 จนถึง ค.ศ.1977 (George Gallup & Associates, 1975) อีกทั้งยังมีการสำรวจความรู้สึกปลอดภัยของผู้คน ขณะที่เดินคนเดียวตอนกลางคืน ในละแวกบ้าน พบว่า ค่าความหวาดกลัวอาชญากรรมในพื้นที่ต่างๆมีความแปรผันกับการรับรู้ของผู้คนถึงอาชญากรรมต่าง ๆ

ที่เกิดขึ้นในละแวกบ้าน และรูปแบบของอาชญากรรมมีความสัมพันธ์ต่อการรับรู้สิ่งที่เป็นอันตรายของผู้คน (Marlys McPherson, 1978) ดังนั้นถ้าหากจะวิเคราะห์ความหวาดกลัวอาชญากรรมจะต้องพิจารณาข้อมูลทางสถิติรูปแบบอาชญากรรมในแต่ละปี โดยคณะผู้วิจัยพบว่า ปัจจุบันปัญหาอาชญากรรมในประเทศไทยมีอัตราเกิดค่อนข้างสูงขึ้นจากสถิติคืออาญาของศูนย์ปฏิบัติการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีการรับคำร้องคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินจำนวน 4,633 เพิ่มขึ้น 400 ราย (กองแผนงานอาชญากรรม สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ, 2561) จึงมีความเป็นไปได้ว่าการศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาหญิงชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จะมีค่าเพิ่มขึ้น หรือแตกต่างในบางมิติของพฤติกรรมที่สะท้อนถึงความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้หญิง (กนกพร บุปผาชาติ, 2539)

ดัชนีชี้วัดความหวาดกลัวอาชญากรรมที่สะท้อนผ่านพฤติกรรมหรือปฏิกิริยาตอบโต้ อาชญากรรมประเภท การฆาตกรรม การข่มขืน การทำร้ายร่างกาย การปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์ ล้วงกระเป๋า และการโจรกรรมรถยนต์หรือจักรยานยนต์ ที่เกิดขึ้นจากคนแปลกหน้าหรือคนไม่สนิทสนมคุ้นเคย ของ Du Bow และ James Garofalo สามารถจำแนกพฤติกรรมออกเป็น 5 ประเภท (กนกพร บุปผาชาติ, 2539) ได้แก่

1. การหลีกเลี่ยง (avoidance) เป็นการกระทำที่ลดการออกจากที่พักหรือการเดินทางของตนเอง เพื่อลดโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หรือการหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เชื่อว่ามีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูง

2. พฤติกรรมการป้องกัน (protection behavior) เป็นพฤติกรรมที่เพิ่มการขัดขวางหรือต่อต้านการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่สามารถแบ่งออกได้ 2 วิธี คือ วิธีการป้องกันบ้าน การพยายามทำให้ที่พักของตนเองมีความปลอดภัยมากที่สุด เช่น การซื้ออุปกรณ์ป้องกันคนบุกรุกที่ที่พัก และวิธีการป้องกันตนเอง เป็นการป้องกันตนเองที่จะต้องออกจากบ้านอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรมต่อร่างกายและทรัพย์สินของตน

3. พฤติกรรมอันเป็นหลักประกัน (insurance behavior) เป็นพฤติกรรมที่พยายามจะทำให้เกิดการสูญเสียต่ำสุด เมื่อต้องตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งมักจะเกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน

4. พฤติกรรมการสื่อสาร (communicative behavior) เป็นพฤติกรรมที่มีการให้ข้อมูลข่าวสาร แลกเปลี่ยนความคิดความเชื่อเกี่ยวกับอาชญากรรมร่วมกับบุคคลอื่นๆ ซึ่งบุคคลเหล่านี้ได้ตระหนักถึงปัญหาอาชญากรรมร่วมกันว่า เป็นปัญหาสำคัญที่ต้องได้รับการช่วยเหลือหรือได้รับการสนับสนุนจากสังคม (Social support) เพื่อเพิ่มความเป็นปึกแผ่นแก่สังคมและเป็นส่วนที่สามารถช่วยผ่อนคลายความวิตกกังวลจากความหวาดกลัวในสิ่งที่กำลังคุกคามอยู่ได้

5. พฤติกรรมการมีส่วนร่วม (participation behavior) เป็นการกระทำที่ให้ความร่วมมือกับผู้อื่น ซึ่งมีแรงจูงใจมาจากอาชญากรรมชนิดใดชนิดหนึ่งหรือจากอาชญากรรมโดยทั่วไป

6. การแสวงหาข้อมูล (information seeking) ที่เกี่ยวกับการตอบสนองต่ออาชญากรรม มี 2 ชนิดด้วยกัน คือ การแสวงหาข้อมูลจากการถ่ายทอดความคิด ความเชื่อของบุคคลในแหล่งต่างๆ โดยที่ปัจเจกบุคคลเหล่านั้นจะมีความกระตือรือร้นในการค้นหาข้อมูลอาชญากรรม ทั้งจาก

การรายงานของสื่อมวลชนและจากการสอบถามเรื่องราวเกี่ยวกับอาชญากรรมจากคนอื่นๆ โดยคาดว่าพวกเขาจะมีข้อมูลอาชญากรรมให้กับตนเอง และการแสวงข้อมูลจากลักษณะของสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่รอบตัว โดยบุคคลจะต้องมีความระมัดระวัง ใช้การสังเกต หากมีเหตุการณ์หรือสัญญาณที่บ่งบอกถึงอันตรายก็พร้อมเสมอที่จะหลีกเลี่ยงออกไปจากสภาพแวดล้อมนั้น

ผลของการศึกษาพฤติกรรมที่สะท้อนความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้หญิง แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมากที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง และมีการแสดงพฤติกรรมการมีส่วนร่วมน้อยที่สุด (กนกพร บุปผาชาติ, 2539) ต่างจากผลการศึกษาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของนักศึกษา อาจารย์ และเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตศาลายา จังหวัดนครปฐม พบว่าความเสี่ยงที่พบมากที่สุดคือ ความรู้สึกไม่ปลอดภัย เพราะว่าเป็นนักศึกษา อาจารย์ และเจ้าหน้าที่มักจะพกสิ่งของที่มีมูลค่ามากไว้กับตัว ซึ่งอยู่ในพฤติกรรมอันเป็นหลักประกัน (สุรณีย์ กัลป์ยะจิตร, 2560)

อีกทั้งรูปแบบอาชญากรรมสามารถสะท้อนให้เห็นถึงความหวาดกลัวอาชญากรรมจะพบว่าผู้คนส่วนใหญ่มีความหวาดกลัวต่อการลักทรัพย์มากที่สุด (กิตติศักดิ์ เจริญศิริ ประเสริฐ จอดเดช ตรีเมธ และอารณีย์ วิวัฒน์นาภรณ์, 2557) ในขณะเดียวกัน มีงานศึกษาความรู้สึกหวาดกลัวของประชาชนที่เกี่ยวกับทรัพย์ พบว่าส่วนใหญ่ประชาชนมีความหวาดกลัวที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ มากที่สุด (ณัฐวิทย์ ใจชมชื่น และเสกสัน เกรือคำ, 2557) และการศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนพื้นที่เกี่ยวกับคดีประเภทอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม กรุงเทพมหานคร พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้คนหวาดกลัวในเรื่องความไม่ปลอดภัยต่อทรัพย์สิน (ทัพภาค สิ้นพูลพล, 2559)

“ทำไมต้องศึกษาเพียงแค่นักศึกษาหญิงและเขตพื้นที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์” เพศถือเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวของเหยื่อมากกว่าตัวแปรอื่นๆ จากผลการศึกษาการสำรวจความหวาดกลัวอาชญากรรมของ Clemente และ Kleiman ในเรื่องความหวาดกลัวเวลาเดินทางคนเดียวตอนกลางคืน ออกจากบ้านประมาณ 1 ไมล์ พบว่าเพศหญิงมีระดับความหวาดกลัวมากกว่าเพศชาย ซึ่งตัวแปรเพศมีความเป็นไปได้ว่าน่าจะมีความสอดคล้องกับความหวาดกลัวอาชญากรรม เห็นได้จากค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Regression Coefficient) ของตัวแปรอิสระ (Frank Clemente and Michael B. Kleiman, 1977) และ การศึกษาเรื่องความหวาดกลัวอาชญากรรม “ใครคือบุคคลที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม” ของ Ronald W. Toseland พบว่าตัวแปรเพศเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพยากรณ์ หรือคาดการณ์ความหวาดกลัวอาชญากรรม (Ronald W. Toseland, 1982)

นอกจากนี้งานเขียนของ Jame Garofalo เรื่อง ความหวาดกลัวและการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม กล่าวไว้ว่า “ค่าความหวาดกลัวที่สะท้อนผ่านความรู้สึกค่อนข้างจะไม่ปลอดภัย และไม่ปลอดภัย พบว่าเพศหญิงมีความรู้สึกค่อนข้างไม่ปลอดภัย และไม่ปลอดภัย มากกว่าเพศชายหลายเท่า” (Jame Garofalo, 1979) ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงมองว่าการเลือกเพียงแค่ศึกษาความ

หวาดกลัวของนักศึกษาหญิง เพราะว่าผู้หญิงมีความหวาดกลัวทางอาชญากรรมมากกว่าผู้ชาย อันเนื่องมาจาก พวกเธอเป็นกลุ่มคนที่มีความอ่อนแอทางด้านร่างกาย ระดับการป้องกันตนเองต่ำ และมักตกเป็นเป้าสายตาหรือเหยื่อจากอาชญากรที่พบว่าส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย เนื่องจากความไม่เท่าเทียมกันทางเพศและการกระจายอำนาจในสังคมที่เสริมแรงให้ผู้ชายสามารถครอบงำผู้หญิงได้ด้วยการกระทำความรุนแรง หรือการคุกคามทางเพศ ซึ่งส่งผลให้ผู้หญิงต่างตระหนักรู้ถึงความเสียหายของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

อีกทั้ง สาเหตุการเลือกศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาหญิง ในเขตพื้นที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพราะว่า คณะผู้วิจัยมีข้อจำกัดทางด้านเวลาและทุนทรัพย์ในการเก็บข้อมูล แต่อย่างไรก็ตาม มีงานศึกษาของ Sarah L. Boggs ในปี ค.ศ.1971 เขียนว่า “ผู้คนที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองจะมีความหวาดกลัวมากกว่าคนที่อาศัยอยู่บริเวณชานเมืองและชนบท” (Sarah L. Boggs, 1971) ทั้งนี้คณะผู้วิจัยศึกษาเขตพื้นที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิตซึ่งเป็นพื้นที่ชานเมือง จึงมีความเป็นไปได้ว่าจะมีความหวาดกลัวที่สอดคล้อง หรือแตกต่างไปจากเดิม

กล่าวสรุปได้ว่า คณะผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมโดยเน้นเฉพาะคดีอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับร่างกายและทรัพย์สิน และกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง เนื่องจากการทบทวนวรรณกรรมแสดงให้เห็นว่าคดีอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับร่างกายและทรัพย์สินมีระดับความหวาดกลัวสูงที่สุด อีกทั้งผู้หญิงมีความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมมากกว่าผู้ชายด้วยสภาพร่างกายที่ง่ายต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ตลอดจนการเลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพราะตามหลักของ Henting 2540, น. 36-40 อ้างถึงใน ประเทือง ธนิตยา, 2556, น. 25-27 อ้างถึงใน สุนิสา, 2557, น. 31-33) มองว่าการเป็นผู้เยาว์และการย้ายมาอยู่ในสภาพแวดล้อมเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย การศึกษาครั้งนี้ต้องการให้ความสำคัญกับความหวาดกลัวอาชญากรรมที่เป็นสิ่งที่ควรทำความเข้าใจเพื่อนำมาหาแนวทางการป้องกันและแก้ปัญหาไม่ให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่บริเวณมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อลดความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาที่อาจส่งผลกระทบต่อการศึกษาที่เป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต อีกทั้งเป็นการเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมหรือใช้ชีวิตในช่วงมหาวิทยาลัยได้อย่างเต็มที่ ปลอดภัย ไม่ต้องกังวลถึงความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อคำถามในแบบสอบถามมาจากงานวิจัยเรื่อง ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้หญิงของ กนกพร บุปผาชาติ และงานวิจัยเรื่อง แนวทางการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่อาศัยอยู่หอพักในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ของณัฐธิดา เจริญชัยนนท์ โดยใช้ข้อคำถามงานวิจัยของกนกพร บุปผาชาติเป็นหลัก และใช้ข้อคำถามงานวิจัยของณัฐธิดา เข้ามาเสริมในข้อคำถามที่งานวิจัยของกนกพร ไม่ได้ตั้งคำถาม เนื่องจากงานวิจัยของณัฐธิดา มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จึงเข้าใจลักษณะและพฤติกรรมของนักศึกษาเป็นอย่างดี คำถามจึงมีความครอบคลุมมากกว่า ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงได้นำข้อคำถามเข้ามาเสริมจำนวน 12 ข้อ ใน 4 ด้าน คือ 1) ด้านพฤติกรรมกรรมการหลีกเลี่ยง ประกอบด้วย 3 ข้อคำถาม 2) ด้านพฤติกรรมกรรมการป้องกัน ประกอบด้วย 2 ข้อคำถาม 3) ด้านพฤติกรรมอันเป็น

หลักประกันด้านการสูญเสียต่ำสุด ประกอบด้วย 4 ข้อคำถาม 4) ด้านพฤติกรรมแสวงหาข้อมูล ประกอบด้วย 3 ข้อคำถาม ส่วนด้านพฤติกรรมการสื่อสารและพฤติกรรมการมีส่วนร่วมไม่ถูกเสริมด้วยข้อคำถามของณัฐธิดา เนื่องจากณัฐธิดาได้แบ่งข้อคำถามออกเป็น 4 ด้านข้างต้นเท่านั้น

ระเบียบวิธี

ความหวาดกลัวอาชญากรรมที่สามารถแบ่งออกได้เป็น 6 ด้าน จากแนวคิดของ Du Bow และ Jame Garofalo ในเรื่องปฏิบัติการตอบโต้อาชญากรรม ได้แก่ ด้านพฤติกรรมการหลีกเลี่ยง ด้านพฤติกรรมการป้องกัน ด้านพฤติกรรมอันเป็นหลักประกันด้านการสูญเสียต่ำสุด ด้านพฤติกรรมการสื่อสาร ด้านพฤติกรรมการมีส่วนร่วม และด้านพฤติกรรมแสวงหาข้อมูล เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวัดระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมที่สะท้อนให้เห็นระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต โดยแบบสอบถามซึ่งผ่านกระบวนการทดสอบตามหลักวิชาการ ด้วยผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด 5 ท่าน เกณฑ์ที่ใช้ คือ 0.8 จนเหลือ 29 ข้อคำถาม จาก 46 ข้อคำถาม จากนั้นได้นำมาตรวจวัดไปทดสอบก่อนใช้จริงกับบุคคลกลุ่มเป้าหมาย 54 คนจากร้อยละ 20 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และนำมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของคอนบราค ซึ่งความหวาดกลัวอาชญากรรมทั้ง 6 ด้านมีค่าแอลฟามากกว่า 0.7 จึงคงข้อคำถามไว้ทุกข้อ ไม่ได้มีการตัดข้อคำถามใดออก กล่าวคือ 1) ด้านพฤติกรรมการหลีกเลี่ยง ประกอบด้วยคำถาม 3 ข้อ ปรากฏค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ .946 2) ด้านพฤติกรรมการป้องกัน ประกอบด้วยคำถาม 9 ข้อ ปรากฏค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ .970 3) ด้านพฤติกรรมอันเป็นหลักประกันด้านการสูญเสียต่ำสุด ประกอบด้วยคำถาม 7 ข้อ ปรากฏค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ .990 4) ด้านพฤติกรรมการสื่อสาร ประกอบด้วยคำถาม 4 ข้อ ปรากฏค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ .940 5) ด้านพฤติกรรมการมีส่วนร่วม ประกอบด้วยคำถาม 3 ข้อ ปรากฏค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ .946 6) ด้านพฤติกรรมแสวงหาข้อมูล ประกอบด้วยคำถาม 3 ข้อ ปรากฏค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ 1.00

ข้อคำถามในแบบสอบถามถูกนำไปใช้จริงในการลงพื้นที่ตามที่คณะผู้วิจัยได้ทำการสุ่มเลือกด้วยหลักการสุ่มตัวอย่างทางสถิติ โดยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 6 วันด้วยการแจกแบบสอบถามตามคาบเรียนวิชาต่าง ๆ ของคณะ A (นามสมมติ) และคณะ B (นามสมมติ) ที่เป็นวิชาบังคับของชั้นปีที่ 1 และวิชาเลือกผ่านการขออนุญาตอาจารย์ผู้สอน เมื่อได้คะแนนคำตอบจากคำถามครบทุกด้านแล้ว นำคะแนนคำตอบมารวมกันเป็นคะแนนแสดงความหวาดกลัวอาชญากรรมโดยรวม ผ่านการเทียบบัญญัติไตรยางศ์เป็น 100 คะแนน ในแต่ละด้านเพื่อให้แต่ละด้านสามารถเปรียบเทียบกันได้ จากนั้นจึงทำการแบ่งกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่ม เรียงลำดับตามระดับความเข้มของความหวาดกลัวอาชญากรรมจากมากไปน้อย

ประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 คณะ A (นามสมมติ) และคณะ B (นามสมมติ) จำนวน 208 คนที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพของข้อมูลแล้ว ซึ่งสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีแบบ Cluster Sampling (CLS) เนื่องจากการทบทวนวรรณกรรมชี้ว่าคณะไม่มีผลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม จากนั้นนำรายชื่อทั้ง 23 คณะ ลงในโปรแกรม Excel แล้วทำการสุ่มคณะขึ้นมาด้วยวิธี Probability Proportional to Size (PPS) หลังจากนั้นได้ทำการหา Simple

Population จากประชากร 445 คน โดยใช้การคำนวณจากสูตร Taro Yamane $n = \frac{N}{1 + (N * e^2)}$, $e = 0.05$, + 20 เปอร์เซ็นต์ การคำนวณดังกล่าวได้ n เท่ากับ 217 + 20 เปอร์เซ็นต์ เพื่อกันข้อผิดพลาดที่อาจได้จากแบบสอบถามที่ไม่มีคุณภาพ จึงเท่ากับ 261 คน และทำการคิดสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างของคณะ A ได้ 172 คน และคณะ B ได้ 91 คน

ผลการศึกษา

จากผลการศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมพบว่า ในภาพรวมนักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 มีความหวาดกลัวอาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 54.94 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาหญิงมักไม่แสดงพฤติกรรมตอบโต้อาชญากรรมทั้ง 6 ด้าน มากนักจึงส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลางเมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด โดยนักศึกษาหญิงมีคะแนนความหวาดกลัวอาชญากรรมต่ำสุดที่ 16.84 ซึ่งความหวาดกลัวอยู่ในระดับต่ำ ส่วน 90.08 คือคะแนนความหวาดกลัวอาชญากรรมสูงสุด ซึ่งความหวาดกลัวอยู่ในระดับสูง จากนักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 208 คน

ความหวาดกลัวอาชญากรรม ของนักศึกษาหญิงชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ความหวาดกลัว อาชญากรรม

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาเพศหญิง
ชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
208 คน

ความหวาดกลัวโดยรวม

ผลการศึกษา พบว่า
ในภาพรวม นศ.หญิง
มีความหวาดกลัวอยู่ในระดับ
"ปานกลาง"
ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่

"54.94"

ภาพประกอบ 2 ข้อมูลกลุ่มตัวอย่างและค่าเฉลี่ยระดับอาชญากรรมรวม

ความหวาดกลัวอาชญากรรมของ
นักศึกษาหญิงชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรม
ค่าเฉลี่ย = 54.94 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 11.89

ภาพประกอบ 3 ค่าเฉลี่ยระดับอาชญากรรมรวมและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่ตอบโต้อาชญากรรมทั้ง 6 ด้านเรียงตามลำดับตามความเข้มของพฤติกรรมจากมากไปน้อย

ประเด็นที่นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมการตอบโต้อาชญากรรมมากที่สุด คือ ด้านพฤติกรรมอันเป็นหลักประกันด้านการสูญเสีย มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 64.93 รองลงมาคือ ด้านพฤติกรรมกรหลีกเลียง มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 61.49 ถัดมาคือ ด้านพฤติกรรมการป้องกัน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 53.10 ถัดมาคือ ด้านพฤติกรรมการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 53 ถัดมาคือ ด้านพฤติกรรมการมีส่วนร่วม มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 48.77 และสุดท้ายคือ ด้านพฤติกรรมการแสวงหาข้อมูล มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 48.34 จากการศึกษาเบื้องต้นแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมด้านการแสวงหาข้อมูล เป็นพฤติกรรมที่นักศึกษาหญิงตอบโต้อาชญากรรมน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะนักศึกษาหญิงยังคงมองว่าอาชญากรรมเป็นเรื่องที่ไกลตัวและ

ไม่มีน่าสนใจ เป็นเรื่องที่น่าเบื่อ กนกพร บุปผาชาติ (2539) ได้ทำการศึกษาความหวาดกลัว อาชญากรรมของผู้หญิง ผลการศึกษาพบว่ามีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมนักศึกษาหญิงปี 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน แต่ทว่า เมื่อเปรียบเทียบในมิติของ พฤติกรรมต่างๆ พบว่า มีความต่างกัน กล่าวคือ ผลการศึกษาของกนกพรด้านพฤติกรรม การแสวงหาข้อมูลเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมากที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง และมีการแสดงพฤติกรรม การมีส่วนร่วมน้อยที่สุด แต่ผลการศึกษาของผู้วิจัย พบว่า ด้านพฤติกรรมอันหลักประกันด้านการ สูญเสียมีการแสดงออกมากที่สุด และมีการแสดงออกพฤติกรรมแสวงหาข้อมูลน้อยที่สุด

ความหวาดกลัวอาชญากรรมถูกแบ่งออกเป็น 6 ด้าน จากแนวคิดของ Du Bow และ Jame Garofalo ซึ่งในผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ด้านพฤติกรรมอันเป็นหลักประกันด้านการ สูญเสียต่ำสุด เป็นพฤติกรรมที่นักศึกษาหญิงใช้ตอบโต้อาชญากรรมมากที่สุด สะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาหญิงมีความหวาดกลัวอาชญากรรมในเรื่องทรัพย์สินเป็นอย่างมากจึงมีการป้องกันทรัพย์สินของ ตนเองเพื่อไม่ให้ตนเองเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น การไม่พกเงินติดตัวเป็นจำนวนมาก การไม่สวมใส่หรือใช้ของราคาแพง การกระทำเช่นนี้ถือเป็นพฤติกรรมที่ง่ายที่สุดเพราะเป็นการ ป้องกันที่เริ่มจากตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพิงอุปกรณ์ป้องกัน เช่น สปอร์รี่พริกไทย หรือการลงทุนเพื่อ เรียนศิลปะป้องกันตัว ตลอดจนการพึ่งพิงผู้อื่นเพื่อให้ตนเองปลอดภัย เช่น การหาเพื่อนร่วมเดินทาง ในด้านพฤติกรรมการป้องกัน ตลอดจนเป็นพฤติกรรมที่ไม่ถูกสถานการณ์บังคับให้ต้องกระทำ เช่น การเดินทางคนเดียวในเวลากลางคืน บางครั้งเป็นสถานการณ์จำเป็นที่บังคับให้เราต้องเดินทางคน เดี่ยวโดยที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ นอกจากนี้ในปัจจุบันคดีอาชญากรรมประเภททรัพย์สินมีอัตราการ เกิดสูงขึ้นจึงยิ่งทำให้นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมอันเป็นหลักประกันด้านการสูญเสียต่ำสุดมากที่สุด

ขณะเดียวกัน ผลงานศึกษาอื่นๆที่ศึกษา ความหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนใน พื้นที่ต่างๆโดยภาพรวมมีความหวาดกลัวหวาดกลัวเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นส่วนมาก จากการศึกษาความ หวาดกลัวอาชญากรรมในพื้นที่หมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ของ กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ จอดเดช ตรีเมธ และอารณีย์ วิวัฒน์นาภรณ์ (2557) พบว่า ผู้ตอบส่วน ใหญ่มีความหวาดกลัวต่อการลักทรัพย์มากที่สุด ซึ่งสามารถจัดกลุ่มอยู่ในด้านพฤติกรรมอันเป็น หลักประกันด้านการสูญเสียต่ำสุดตามงานศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรม ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ขณะทำงานของณัฐวิทย์ ใจชมชื่น และเสกสัณห์ เครือคำ (2557) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อ ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของประชาชนในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาล ประชาชื่น พบว่าส่วนใหญ่ประชาชนมีความหวาดกลัวที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรม นักศึกษาหญิงปี 1 ต่อมาการศึกษาเรื่อง หวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนพื้นที่เกี่ยวกับคดี ประเภทอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม กรุงเทพมหานคร ของทัพภาค ลินพูล พล (2559) พบว่า ภาพรวมของผู้คนมีความหวาดกลัว อาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะความหวาดกลัวในเรื่องของความไม่ปลอดภัย ภัยต่อ ทรัพย์สิน ซึ่งมีความคล้ายกับผลการศึกษาของคณะผู้วิจัยที่ว่า ความหวาดกลัวต่อภัยอาชญากรรม

ของนักศึกษาหญิงปี 1 อยู่ในระดับปานกลาง และมีความหวาดกลัวต่อพฤติกรรมอันหลักประกันด้านการสูญเสียที่มีข้อความมักเกี่ยวกับทรัพย์สินสูงที่สุด

ประเด็นต่อมานักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมด้านการหลีกเลี่ยงรองลงมาจากพฤติกรรมอันเป็นหลักประกันด้านการสูญเสียต่ำสุด การที่สังคมมองว่าการเดินทางหรือการอยู่ในที่สาธารณะยามกลางวัน หรือไปสถานบันเทิงเริงรมย์ทำให้เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย จึงถูกขัดเกลามาจากสถาบันต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว สถาบันการศึกษา ตลอดจนสถาบันสื่อมวลชนตั้งแต่ยังเด็กที่เน้นย้ำเสมอว่าสิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ และสิ่งใดสามารถทำได้มาน้อยเพียงใด ซึ่งการเดินทางหรืออยู่ในสถานที่สาธารณะในเวลากลางวันเป็นสิ่งที่ผู้หญิงไม่ควรทำเป็นอย่างยิ่งเพราะนอกจากจะเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินแล้วยังเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในคดีเกี่ยวกับร่างกายและเพศด้วย เช่น การฆ่า การข่มขืน จึงไม่เพียงส่งผลกระทบต่อร่างกายเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อจิตใจเนื่องจากสังคมยังคงมีภาพว่าต้นเหตุของการถูกข่มขืนนั้นคือ ผู้หญิง ไม่ใช่ผู้ชายทำความผิดที่เป็นผู้ชาย ทำให้ผู้หญิงเกิดความอับอาย เสื่อมเสียชื่อเสียงได้ และอาจส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจจนนำไปสู่การฆ่าตัวตายได้ หากไม่สามารถรับความกดดันของสังคมได้ ฉะนั้นนักศึกษาหญิงจึงต้องแสดงพฤติกรรมด้านการหลีกเลี่ยงเพื่อป้องกันไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าว

จากการสำรวจความหวาดกลัวอาชญากรรมของ Clemente และ Kleiman ในเรื่องความหวาดกลัวเวลาเดินทางคนเดียวตอนกลางวัน ออกจากบ้านประมาณ 1 ไมล์ พบว่า จำนวนเพศหญิง 1,409 มีระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยที่ร้อยละ 61 (Frank Clemente & Michael B. Kleiman, 1977) และ การศึกษาเรื่องความหวาดกลัวอาชญากรรม “ใครคือบุคคลที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม” ของ Ronald W. Toseland พบว่าตัวแปรเพศเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพยากรณ์ หรือคาดการณ์ความหวาดกลัวอาชญากรรม ซึ่งเสนอไว้ว่า ความหวาดกลัวของเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60.9 เมื่อเปรียบเทียบกับความหวาดกลัวของเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 23.1 (Ronald W. Toseland, 1982) แสดงให้เห็นว่าเพศหญิงมีระดับความหวาดกลัวปานกลาง ขณะเดียวกันงานเขียนของ Jame Garofalo เรื่อง ความหวาดกลัวและการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ได้อธิบายเพิ่มเติมตัวแปรอิสระได้อธิบายเพิ่มเติมตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม ได้แก่ เพศ อายุ ชาติพันธุ์ และรายได้ครอบครัว โดยใช้เกณฑ์ค่าความหวาดกลัวที่สะท้อนผ่านความรู้สึกค่อนข้างจะไม่ปลอดภัย และไม่ปลอดภัย พบว่าเพศมีความรู้สึกค่อนข้างไม่ปลอดภัย และไม่ปลอดภัย คิดเป็นร้อยละ 60 ซึ่งค่าเฉลี่ยความกลัวในระดับกลาง (Jame Garofalo, 1979) ผลการศึกษาดังกล่าวจึงเป็นการแสดงถึงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของเพศหญิงที่มีความหวาดกลัวรองลงมา อีกทั้งตัวแปรทางเพศ โดยเฉพาะผู้หญิงที่บอกถึงความหวาดกลัวทางอาชญากรรม

ในประเด็นที่รองลงมาจากสองประเด็นข้างต้น คือ พฤติกรรมการป้องกัน ในยุคปัจจุบันเทคโนโลยีมีการพัฒนาที่สูงมากจึงมีการผลิตอุปกรณ์และอาวุธต่าง ๆ ที่สามารถช่วยป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือช่วยเหลือเมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้นได้เพื่อไม่ให้เกิดความสูญเสียที่มากเกินไป เช่น เครื่องช็อตไฟฟ้า สัญญาณกันขโมย รวมถึงการเรียนรู้อุปกรณ์ป้องกันตัวต่าง ๆ เช่น

คาราเต้ ยูโด เทควันโด มวยไทย ที่สอนให้รู้จักวิธีการป้องกันตนเอง หากเกิดอาชญากรรมขึ้นก็สามารถตอบโต้อาชญากรรมนั้นเลยจนเกิดความปลอดภัย อีกทั้งยังสามารถช่วยเหลือผู้อื่นที่กำลังตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ ซึ่งผู้หญิงนั้นก็เริ่มหันมาให้ความสนใจในศิลปะป้องกันตัวมากขึ้น ทว่าการเรียนรู้ศิลปะป้องกันตัวเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนทำให้นักศึกษาหญิงบางคนไม่สามารถเข้าฝึกศิลปะป้องกันตัวได้ เพราะการเรียนในมหาวิทยาลัยที่นอกจากการเรียนในห้องเรียนแล้วยังมีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน มีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้ไม่มีเวลามากพอในการเข้าฝึกศิลปะป้องกันตัว

นอกจากนี้พฤติกรรมป้องกันตัวด้วยอาวุธหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ที่มีความทันสมัยและได้ประสิทธิภาพนั้นไม่สามารถที่จะเข้าถึงหรือหาซื้อได้ง่ายที่สามารถพบได้ทั่วไปเนื่องจากอาวุธอย่างเครื่องช็อตไฟฟ้าถือเป็นอาวุธที่ผิดกฎหมายหากมีการพกพาไปตามทางสาธารณะตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 1 ที่สามารถครอบครองและไว้ที่บ้านได้จะไม่มีผิด ทว่าไม่สามารถพกพาไปตามที่สาธารณะได้ และตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 ผู้ใดพกอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผยหรือไม่มีเหตุอันสมควร หรือพาไปในชุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใดต้องระวางโทษ อีกทั้งตัวอาวุธยังมีน้ำหนักที่มากอีกด้วย นอกจากนี้สเปรย์พริกไทยยังถือเป็นของผิดกฎหมาย ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่องรายชื่อวัตถุอันตรายในความรับผิดชอบของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ในลำดับที่ 258 หากผลิตภัณฑ์มีสารสำคัญที่ใช้เพื่อขัดขวางระบบการทำงานของร่างกายเป็นการชั่วคราวเพื่อการป้องกัน ตัวหรือทำร้ายผู้อื่น ถือเป็นวัตถุอันตรายประเภทที่ 4 โดยห้ามมิให้นำเข้า จำหน่าย พกพาสำหรับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปี หรือปรับ 1,000,000 บาท ทั้งนี้คณะกรรมการอาหารและยาติดตามความว่าหมายถึง สเปรย์พริกไทยชนิดด้วย ดังนั้นการพกอาวุธจึงเป็นเรื่องที่กระทำได้อย่าง

การป้องกันตนเองด้วยการติดตั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อป้องกันคนบุกรุกเข้าที่พักนั้นเป็นสิ่งที่จะช่วยให้เกิดความรู้สึกปลอดภัยต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะคดีอาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน เนื่องจากอุปกรณ์เหล่านี้เช่น สัญญาณกันขโมย กล้องวงจรปิด เป็นเครื่องมือที่ที่ทำให้อาชญากรหลีกเลี่ยงในการก่อคดีเพราะความสามารถของอุปกรณ์ในการแจ้งเตือนผ่านทางเสียงหรือทางภาพ หรือความสามารถในการเก็บภาพของอาชญากรจึงทำให้อาชญากรหลีกเลี่ยงที่พักที่มีการใช้อุปกรณ์ดังกล่าว ทว่าสังคมในยุคปัจจุบันคนมักอาศัยอยู่ในที่พักที่มีความปลอดภัยในตัวเอง หรือมีระบบรักษาความปลอดภัยจากส่วนกลางของที่พักอยู่แล้ว เช่น การมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและกล้องวงจรปิดประจำหอพัก หมู่บ้าน จึงมองว่าการติดตั้งอุปกรณ์ดังกล่าวยังไม่จำเป็นมากนัก เพราะเห็นว่าที่พักของตนมีความปลอดภัยอยู่แล้ว

ประเด็นต่อมารองจากประเด็นทั้งสามข้างต้น คือ ด้านพฤติกรรมการสื่อสาร การเกิดเหตุอาชญากรรมในมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นเรื่องที่นักศึกษาให้ความสำคัญอย่างมากจนเกิดเป็นเพจในเฟซบุ๊กที่มีชื่อว่า TU Lost & Found ที่เมื่อสิ่งใดหายไปหรือพบเจอสิ่งใด นักศึกษาสามารถประกาศตามหาของดังกล่าวได้ในเพจนี้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเมื่อเกิดอาชญากรรมทางเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรือมหาวิทยาลัยไม่สามารถจัดการ ติดตามปัญหาหรือรับผิดชอบได้ จึงทำให้นักศึกษาต้องให้ความช่วยเหลือกันเองส่งผลให้เกิดการพูดคุยเกี่ยวกับ

อาชญากรรม วิพากษ์วิจารณ์การทำงาน ความรับผิดชอบของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการช่วยกันหาแนวทางในการป้องกันหรือช่วยกันแก้ปัญหาอาชญากรรมโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับทรัพย์สินอย่างเพิ่งดังกล่าว

ประเด็นต่อมารองจากประเด็นทั้งสี่ข้างต้น คือ ด้านพฤติกรรมกรรมการมีส่วนร่วม การที่มหาวิทยาลัยมีระบบรักษาความปลอดภัยอยู่แล้วอย่างการมีกล้องวงจรปิดตามสถานที่ต่าง ๆ การมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตามอาคารประจำจุดทั้งช่วงเวลาเช้าและกลางวัน รวมถึงประจำทางเข้าออกมหาวิทยาลัย อาจทำให้นักศึกษามองว่าไม่จำเป็นที่จะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือ เป็นหน้าที่ของมหาวิทยาลัยในการจัดการ การดูแล และมีมาตรการในการรักษาความปลอดภัยให้แก่นักศึกษาอยู่แล้ว อีกทั้งมหาวิทยาลัยก็มักไม่มีกิจกรรมที่ให้นักศึกษาเข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเกี่ยวกับรักษาความปลอดภัยมากนัก หากมีกิจกรรมเช่นนี้ นักศึกษาก็มีส่วนร่วมอย่างไม่ทั่วถึงทั้งด้วยการประกาศของมหาวิทยาลัย หรือจำนวนจำกัดของนักศึกษาต่อกิจกรรมนั้น ๆ

ประเด็นสุดท้ายที่นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมในการตอบโต้อาชญากรรมน้อยที่สุด คือ ด้านพฤติกรรมกรรมการแสวงหาข้อมูล การที่ทุกคนมักพกโทรศัพท์มือถือติดตัวและมักสนใจสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่โทรศัพท์มือถือมากเกินไปจนไม่สนใจคนรอบข้างจนเกิดเป็นสังคมที่เรียกว่า สังคมก้มหน้า ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในโทรศัพท์มือถือหนึ่งในนั้นคือข่าวอาชญากรรมที่มาจากสื่อมวลชนต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องง่ายที่คนในปัจจุบันจะสามารถแสวงหาข้อมูลเหล่านี้ได้อย่างรวดเร็วและทำได้บ่อยครั้ง ไม่จำเป็นต้องรอเวลาเพื่อให้มีข่าวตามโทรทัศน์หรือตามอ่านในหน้าหนังสือพิมพ์ ทว่าข่าวอาชญากรรมเหล่านี้ก็มีความน่าเบื่อ ไม่มีความน่าสนใจเนื่องจากเป็นข่าวที่เกิดขึ้นประจำทุกวัน ไม่มีความแปลกใหม่มากนัก นอกเหนือจากข่าวที่มีความรุนแรงสูงจนเป็นกระแสสังคม เช่น ข่าวฆ่าคน ข่าวข่มขืน นักศึกษาหญิงจึงมีทั้งที่ไม่มีการแสวงหาข้อมูลผ่านการค้นหารายละเอียดเรื่องราวอาชญากรรมจากสื่อมวลชนเนื่องด้วยการมองว่าข่าวอาชญากรรมนั้นเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ และมีการแสวงหาข้อมูลอาชญากรรมจากสื่อมวลชนเนื่องจากใช้ข้อมูลเหล่านี้เป็นอุทาหรณ์ในการระมัดระวังตนเองมากขึ้น ไม่ทำให้ตนเองเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

อีกทั้งการแสวงหาข้อมูลจากการอบรม สัมมนาต่าง ๆ ต้องใช้เวลาและเหมาะสำหรับผู้ที่มีความสนใจเป็นอย่างมาก มองว่าอาชญากรรมเป็นเรื่องที่ไกลตัวและเป็นสิ่งที่สำคัญที่ควรป้องกันจึงจะมีการเข้าร่วม แสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรม และนักศึกษาอีกหลายคนก็ไม่มีเวลาพอในการเข้าร่วมอาจเพราะการเรียนหนังสือ และการทำกิจกรรมที่ตนให้ความสนใจมากกว่า นอกจากนี้ทางมหาวิทยาลัยก็มักไม่มีการจัดอบรมในเรื่องของการให้ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากนัก นักศึกษาหญิงจำนวนมากจึงมักไม่เคยแสวงหาข้อมูลด้วยการอบรม ประชุม สัมมนาเกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมมากนัก

การศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมจึงแสดงให้เห็นว่านักศึกษาหญิงมีระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมในระดับปานกลาง และมีการแสดงพฤติกรรมอันเป็นหลักประกันด้านการสูญเสียต่ำสุดสูงที่สุด ฉะนั้นการให้ความสำคัญกับความหวาดกลัวอาชญากรรมโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สินจึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อนำไปสู่ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของ

นักศึกษา อีกทั้งได้ดำเนินชีวิตได้อย่างสงบสุข ไม่ต้องเกิดความระมัดระวังในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะพื้นที่เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องให้ความระมัดระวัง ในปี ค.ศ.1971 Sarah L. Boggs เขียนว่า “ผู้คนที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองจะมีความหวาดกลัวมากกว่าคนที่อาศัยอยู่บริเวณชานเมืองและชนบท” จากการสำรวจความคิดเห็นของคนในมหาวิทยาลัย Missouri โดยการวิจัยครั้งนี้เก็บข้อมูล 842 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มแรก คนที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง 270 คน กลุ่มที่สอง คนที่อาศัยอยู่ในย่านชานเมือง 212 คน และกลุ่มที่สาม คนที่อาศัยอยู่ในเขตชนบท หรือหมู่บ้านเล็กๆ 360 คน ทั้งหมดสามกลุ่มจะถูกตั้งคำถามว่า “บริเวณพื้นที่อยู่อาศัยของท่านรู้สึกมีความปลอดภัยหรือไม่” ด้วยการใช้เกณฑ์การวัดระดับความปลอดภัย 4 ระดับ รู้สึกปลอดภัย ค่อนข้างปลอดภัย ไม่ค่อยจะปลอดภัย รู้สึกไม่ปลอดภัย และไม่รู้คำตอบ พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้คนจะให้คำตอบว่า รู้สึกปลอดภัย และค่อนข้างปลอดภัย ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบระหว่าง ย่านชานเมือง เขตชนบท และเขตเมือง จะพบว่ามีความต่างกันระหว่าง เขตชนบท คิดเป็นร้อยละ 95.8 ย่านชานเมือง คิดเป็นร้อยละ 95.3 และเขตเมือง คิดเป็นร้อยละ 75.2 ในทางตรงกันข้ามหากพิจารณาถึง ไม่ค่อยจะปลอดภัย และรู้สึกไม่ปลอดภัย เขตเมือง คิดเป็นร้อยละ 24.1 มากกว่าเจ็ดเท่าของเขตชานเมืองและเขตชนบท (Sarah L. Boggs, 1971, pp. 319-327) ซึ่งผู้เขียนสามารถเชื่อมโยงได้ว่า ณ ปัจจุบัน ระดับความหวาดอาชญากรรมได้แพร่กระจายไปสู่ย่านชานเมือง จากการศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาหญิง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ชานเมือง พบว่ามีระดับความหวาดกลัวปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 54.94 มากกว่า ข้อมูลความรู้สึกไม่ค่อยจะปลอดภัย และไม่ปลอดภัย ซึ่งสะท้อนออกมาว่าผู้คนมีระดับความหวาดกลัวต่ำ คิดเป็นร้อยละ 4.3 (Sarah L. Boggs, 1971, pp. 319-327)

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความหวาดกลัวอาชญากรรมของวัยรุ่นหญิงไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาเพศหญิงปี 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากเปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมในแต่ละด้าน 3 อันดับแรก พบว่า ด้านพฤติกรรมอันเป็นหลักประกันด้านการสูญเสียค่าสุดมีการแสดงพฤติกรรมตอบโต้อาชญากรรม สูงที่สุด ภายในข้อคำถามด้านนี้ที่ตอบทำเป็นประจำสูงสุด คือ การไม่วางกระเป๋าหรือของมีค่าไว้ในที่ตะกร้าหน้าจักรยานหรือจักรยานยนต์ (ข้อคำถามที่ 5) ต่อมาด้านพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงเป็นพฤติกรรมที่มีการแสดงพฤติกรรมรองลงมา ข้อคำถามที่ตอบทำเป็นประจำสูงสุด คือ การหลีกเลี่ยงการไปเที่ยวสถานบันเทิงเรีงรมย์ อาทิ ผับ บาร์ (ข้อคำถามที่ 3) และสุดท้ายด้านพฤติกรรมการป้องกัน โดยข้อคำถามที่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบทำเป็นประจำสูงสุด คือ การหมั่นตรวจตราและล็อกประตูหน้าต่างที่พักอย่างแน่นหนาในเวลากลางคืนหรือไม่มีคนอยู่บ้าน (ข้อคำถามที่ 8)

เมื่อพิจารณาอีก 3 อันดับรองลงมา ได้แก่ ด้านพฤติกรรมการสื่อสาร โดยข้อคำถามที่มีผู้ตอบทำเป็นประจำสูงสุด คือ ท่านและบุคคลอื่น ๆ มักจะวิพากษ์วิจารณ์ถึงความรับผิดชอบของมหาวิทยาลัยและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

(ข้อคำถามที่ 3) ต่อมาด้านพฤติกรรมกรรมกรมีส่วนร่วม ข้อคำถามในด้านนี้ที่มีผู้ตอบทำเป็นประจำสูงสุด คือ ท่านสนับสนุนและส่งเสริมให้คนในมหาวิทยาลัยช่วยกันดูแลแจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายในมหาวิทยาลัยแก่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย (ข้อคำถามที่ 3) และสุดท้าย ด้านพฤติกรรมกรรมกรแสวงหาข้อมูลที่มีการแสดงพฤติกรรมน้อยที่สุดจากในทุกด้าน โดยข้อคำถามที่มีผู้ตอบทำเป็นประจำสูงสุด คือ ท่านมักจะพิจารณาตรวจตราบุคคลและสถานที่ต่าง ๆ อย่างถี่ถ้วน เมื่อท่านได้เข้าไปอยู่ในสถานที่นั้น ๆ (ข้อคำถามที่ 3)

ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา คือ การนำผลการศึกษามาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนนโยบายด้านความปลอดภัยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบและเกี่ยวข้อง อาทิ สถานีตำรวจปทุมธานี สำนักงานรักษาความปลอดภัยของพื้นที่ปทุมธานี ตลอดจนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เนื่องจากอาชญากรรมส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชนที่ทั่วโลกต่างให้ความสำคัญจนเกิดเป็นเป้าหมายพัฒนาอย่างยั่งยืน (SDGs) ในข้อที่ 16 ของสหประชาชาติ ฉะนั้นการให้ความสำคัญ ความสงบสุขแก่ประชาชนจึงไม่สามารถกระทำได้เพียงในระดับใดระดับหนึ่งเท่านั้น แต่ต้องมีมาตรการป้องกันอาชญากรรมตั้งแต่ระดับประเทศลงมาถึงระดับชุมชนเพื่อให้มาตรการดังกล่าวมีความสอดคล้องและมีประสิทธิภาพในการป้องกัน อีกทั้งยังเป็นการกระตุ้นให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงประชาชนมีส่วนร่วมในการช่วยกันรักษาความปลอดภัยให้สังคมมีความสงบเรียบร้อย

ส่วนข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป คือ ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงกลุ่มตัวอย่างมีความหวาดกลัวอาชญากรรมในมิติพฤติกรรม อันหลักประการด้านการสูญเสีย ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับความหวาดกลัวอาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปน่าจะได้มีการศึกษา เรื่อง ความหวาดกลัวอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ในเชิงคุณภาพเพื่อจะได้เข้าใจความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของผู้หญิงและกระบวนการอันจะเป็นเหตุที่ก่อให้เกิดความรู้สึกรู้สึกหวาดกลัวต่อทรัพย์สินขึ้นมา อีกทั้งการวิจัยยังเป็นการศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 ฉะนั้น การศึกษากลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ อาทิ เพศชาย จึงมีความน่าสนใจที่จะศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของเพศชายที่มักถูกมองว่ามีร่างกายที่แข็งแรง สามารถรับมือกับการเกิดอาชญากรรมได้มากกว่าผู้หญิงนั้นจะมีความหวาดกลัวอาชญากรรมต่ำกว่าผู้หญิงจริงหรือไม่

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกพร บุปผาชาติ. (2539). *ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้หญิง*. (วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สาขาสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- กองแผนงานอาชญากรรม สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ. (2561). *สถิติคดี*. สืบค้น 26 เมษายน 2561 จาก <http://www.rtpoc.police.go.th/file2.php?f=5>
- กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ, จอดเดช ตรีเมธ และอารณีย์ วิวัฒน์นารถณ์. (2557). ความหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี. *วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์*, มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์. 10(1): 1 – 30.

- ณัฐวิทย์ ใจชมชื่น และเสกสัณ เครือคำ. (2557). ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้สึกลัวหวาดกลัวภัย
 อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของประชาชนในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลประชาชื่น.
เอกสารการประชุมวิชาการ “มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 53”. วันที่ 3 – 6
 กุมภาพันธ์ 2558. กรุงเทพฯ.
- ณิศพล รักษาธรรม, เกษมศานต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา. (2559). ความหวาดกลัว
 อาชญากรรมทางเพศของหญิงที่โดยสารรถยนต์รับจ้างสาธารณะ. *วารสารกระบวนการ
 ยุติธรรม*. 9(2): 77 – 97.
- ทัฬหภาค สีนพุลพล. (2559). ความหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนที่เกี่ยวกับคดีประเภท
 อุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม
 กรุงเทพมหานคร. (การศึกษาค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต สถาบัน
 อาชญวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม วิทยาลัยรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต).
- ศูนย์ปฏิบัติการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2561). สถิติคดี. สืบค้น 14 เมษายน 2561 จาก
<http://www.rtpoc.police.go.th/fileupload/540461971.46502.pdf>.
- ศูนย์สำรวจความคิดเห็น “นิด้าโพล” สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (2560). ผลสำรวจความ
 คิดเห็นของประชาชนเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้พำนักอาศัยใน กทม.
 สืบค้น 22 เมษายน 2561 จาก [http://nidapoll.nida.ac.th/index.php?op=polls-
 detail&id=179](http://nidapoll.nida.ac.th/index.php?op=polls-detail&id=179)
- สหประชาชาติประจำประเทศไทย. (2560). SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOAL 16. สืบค้น
 26 เมษายน 2561 จาก <http://www.un.or.th/globalgoals/the-goals/>
- สหประชาชาติประจำประเทศไทย. (2560). THE GOAL FROM MDGs to SDGs 16. สืบค้น
 26 เมษายน 2561 จาก <https://sustainabledevelopment.un.org/sdg16>
- สุนิดา อินสุทัย. (2557). การป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเขต
 พื้นที่ตำบล แสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี. (นิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัย
 บูรพา).
- สุรณีย์ กัลยະ. (2560). ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของนักศึกษา อาจารย์ และเจ้าหน้าที่
 มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตศาลายา จังหวัดนครปฐม. *วารสารกระบวนการยุติธรรม*.
 10(1): 19 – 33.
- สำนักกิจการยุติธรรมกระทรวงยุติธรรม. (2557). รายงานสถานการณ์อาชญากรรมสำคัญระดับ
 พื้นที่. สืบค้น 26 เมษายน 2561 จาก www.statistics.oja.go.th
- สำนักข่าวทีนิวส์. (2559). ความปลอดภัยอยู่ตรงไหน สถานักศึกษา มธ.รังสิต ออกแถลงการณ์ชี้
 มหาวิทยาลัยแก้ปัญหาหนีคดี. หญิงถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยด่วน. สืบค้น 26 เมษายน
 2561 จาก <http://www.tnews.co.th/contents/214091>
- สำนักข่าวไทยพับลิกา. (2560). บทสรุป SDGs ไทยปี 2560 : อีกไกลแค่ไหนจึงจะไปถึงเป้าหมาย.
 สืบค้น 26 เมษายน 2561 จาก <https://thaipublica.org/2017/12/sdg2017-review/>

- สำนักข่าวไทยพับลิกา. (2561). *UNODC-TU* ชี้แนวทางป้องกันอาชญากรรมด้วยหลักนิติธรรมสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน. สืบค้น 26 เมษายน 2561 จาก <https://thaipublica.org/2017/12/sdg2017-review/>
- สำนักงานกิจการยุติธรรม. (2558). รายงานสถานการณ์อาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมประจำปี พ.ศ. 2558. สืบค้น 26 เมษายน 2561 จาก www.oja.go.th
- สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม. (2560). รายงานสรุปผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน. สืบค้น 22 เมษายน 2561 จาก <http://www.oja.go.th/TH/wp-content/uploads/2017/07/1-3.pdf>
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2560). แผนปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560. สืบค้น 22 เมษายน 2561 จาก <http://www.royalthaipolice.go.th/downloads/plan60.pdf>
- สำนักงานทะเบียนนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2560). จำนวนจำแนกตามระดับ คณะสาขาวิชา ปีที่เข้าศึกษาและเพศ. สืบค้น 1 มีนาคม 2561 จาก <http://web.reg.tu.ac.th/registrar/home.asp?pageid=5>
- องค์การรักษามความปลอดภัยฝ่ายพลเรือน. (2561). ความหมายของอาชญากรรม. สืบค้น 30 เมษายน 2561 จาก <http://www.secnia.go.th/2016/01/13/ความหมายของอาชญากรรม>

ภาษาอังกฤษ

- Boggs, S. L. (1971). *Formal and Informal Crime Control: An Exploratory Study of Urban, Suburban and Rural Orientations*. The Sociological Quarterly 12 (Summer 1971): 319-327.
- Clemente, F. & Kleiman, B. M. (1977). *Fear of Crime in the United States: A Multivariate Analysis*. Social Force, Vol. 56 (September-June 1977/78).
- Conklin, J. E. (1975). *The Impact of Crime*. New York: Macmillan.
- Dan, P. M. (1983). *A study of the fear of crime among undergraduate students at a selected University Research*. Michigan State University.
- Gallup Organization. (1981). *The Gallup Opinion Index*. Princeton, NJ: Gallup Organization Inc.
- Garofalo, J. (1977). *Public Opinion about Crime: The Attitudes of Victims and Non-victims in Selected Cities*. (National Criminal Justice Information and Statistics Service Analytic Report SD-VAD-1).
- George G. and Associates, (1975). *Fear of Crime, Victimization Now Common to Many Americans*. The Gallup Opinion Index, Vol. 124 (October 1975).
- Mcpherson, M. (1978). *Realities and Perceptions of Crime at the neighborhood level*. Victimology: An International Journal 3.

- Skogan, W. G. (1981). *On Attitudes and Behaviors. Reactions to Crime*. Edited by Dan A. Lewis. Beverly Hills: Sage Publication.
- Skogan, W. G. and Michael, Maxfield G. *Coping with Crime*. (Beverly Hills: Sage Publications). (1981). See also James Alan Fox, *Forecasting Crime Data: An Econometric Analysis* (Lexington, MA: D.C. Heath, 1978).
- Toseland, R. W. (1982). Fear of Crime: Who is most vulnerable. *Journal of Criminal Justice*, 10.